

N.º 7 (b) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

ELS BENS DEL REI MORO

Ayuntamiento de Madrid

Els bens del rei moro

ELS moros de Viladecans tenien pacte amb el dimoni, i per això els cristians de Castelldefels, que sempre estaven en guerra amb ells no els podien vèncer mai. Ells prou s'escarrassaven a tallar els arbres fruiters i cremar el blat perquè els moros no poguessin menjar. Era inútil. Els infidels tenien dintre el seu castell una gran ramada de moltons, i per art del dimoni, amb la sola herba de les teulades els mantenien.

Veus aquí que de temps immemorial, en el lloc més espadat de les costes de Garraf hi vivia la famosa bruixa

Fenoll
bitava
la Ma
en tota
aquells
lèfic o
llera t
Si avui
la Plan
na pesc
dia cur
tre feia
conera.
No c
tenia m
rò ving
La c
Madó I
xic d'ai
Pere B
compon
que l'ai
perquè
tracita
volia de
peratura

Fenollera. El coll de muntanyes on habitava se'n diu encara avui «Pas de la Mala Dona». Era molt coneguda en tota la rodalia i a ella acudien tots aquells que volien algun sortilegi màgic o benfactor perquè madó Fenollera tenia dies bons i dies dolents. Si avui feia emmalaltir les vaques de la Plana Novella, demà feia treure bona pesquera als arters de la platja. Un dia curava una pota esguerrada i l'altre feia estimbar un matxo per la Falconera.

No cal dir que la bruixa Fenollera tenia molta amistat amb el dimoni, però vingué un dia que es van barallar.

La cosa va venir per un no-res. Madó Fenollera li havia demanat un xic d'aigua bullent de les calderes d'en Pere Boter per una metzina que volia compoundre. En Banyeta li respongué que l'aigua se l'escalfés ella mateixa, perquè en aquells dies d'hivern l'antracita anava cara i en Pere Boter no volia desperdiciar ni un grau de temperatura.

...i l'altre feia estimbar un matxo per
la Falconera.

—P
la tem
efectes
—A
Lletja
qualse
—V
pelut,
orelles
de rat
—V
cap de
el dia
taràs e
allà!
I d'
La e
precís
Mala
de Cas
nar aju
tar els
—Ve
Justame
revenja
sega C

—Però, amic Barrufet, si no és per la temperatura que la vull. Es pels seus efectes malèfics.

—Agafa aigua de l'aixeta i mira-t'hi. Lletja com ets, només de reflectir-te qualsevol aigua es torna verinosa.

—Ves qui em diu lletja! El banyut, pelut, potes de boc, llengua de serp, orelles d'ase, banyes de crestat, ales de rat-pennat... Arri allà, fastigós!

—Vella bruixa, cara de pruna seca, cap de fregall, mans de cercapous, que el dia que vinguis a l'infern em mataràs els condemnats de fàstic! Arri allà!

I d'aquesta manera es separaren.

La casualitat volgué que en aquell precís moment arribessin al Pas de la Mala Dona el batlle i tres regidors de Castelldefels que anaven a demanar ajut a madó Fenollera per foragitar els moros de Viladecans.

—Veni bé—exclamà la bruixa—. Justament em feia falta una manera de revenjar-me d'aquell fastigós d'en Rosga Cebes, i aquesta és bona ocasió.

¿Sabeu què heu de fer? Aneu avui mateix al peu del castell de Viladecans i ja veureu què passa.

Els comissionats se'n tornaren al poble, feren tocar a Sometent i tots ple-gats, armats de punta en blanc, s'acuitaren cap a Viladecans. Els moros, en sentir-los venir, es tancaren al castell, tot murmurant:

—Ja tornen aquells ximples! Bah, tres dies de menjar costelles de moltó a la brasa i esperar que se'n tornin!

Quan l'exèrcit cristià fou al peu del castell, arribà al cim de la torre més alta madó Fenollera, a cavall d'una escombra. Els moros, que sabien que era amiga del dimoni, es posaren a aplaudir i tirar turbants en l'aire amb grans crits de—«Jamelajà! Ja és aquí, ja! Visca!»

La bruixa es dirigí al rei moro.

—Ja veus — li digué — com aquests tossuts cristians han tornat a assetjar-te, amb tot i que altres vegades no t'han pogut rendir. No escarmenten mai.

...arribà al cim de la torre més alta
madó Fenollera, a cavall d'una escom-
bra.

—Es veritat—respongué el moro—
i em sap greu que perdin el temps
d'aquesta manera, mentre nosaltres
mengem moltó amb allioli.

—Jo crec—continuà la bruixa—que
si t'assetgen és perquè no estan prou
convençuts de què tens moltons per
anys i panys. Jo de tu els en faria una
demostració.

—Com?

—Molt senzill. Estimbant daltabaix
de la muralla el moltó més gras i bo-
nic, perquè vegin que te'n sobren per
donar i per vendre.

—Ben pensat.

El rei moro féu aplegar tots els mol-
tons i conduir-los arran de muralla. I
des d'allà cridà als cristians:

—Fa fàstic la fila que feu aquí plan-
tats com faveres, mentre nosaltres ens
afartem de farro i fem costellades.
Aquí tenim moltons per donar i per
vendre, i per provar-ho, allà va el més
gros.

Amb una empenta engegà muralla

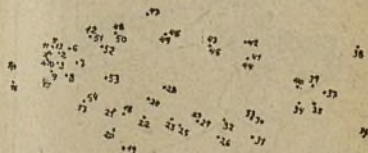
avall el moltó, que anà a parar ben estabornit al fossat del castell.

Però ell no havia comptat amb l'esperit d'imitació dels moltons i ovelles. En veure saltar llur company, tots els altres bens s'acuitaren a llençar-se darrera d'ell, com si a baix hi hagués algun festí d'herba verda.

I els moros es quedaren sense menjar i s'hagueren de rendir, gràcies a l'astúcia de la bruixa Fenollera.

GUILLEM D'OLORÓ

PER APRENDRE DE DIBUIXAR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

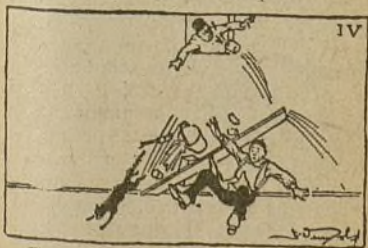
El senyor Sistacs, irat,
corre al darrera d'un gat.

Quan li sembla que ja el té,
s'escapa cap al carrer.

Sobre la post d'un pintor
cau el gat ple d'estupor.

Fent-li fer gran balançada,
dedica al senyor Sistacs
la més gran empastifada.

EL MES RIC

Don Pau era un milionari
que desesperat vivia,
sempre amb la boja mania
d'augmentâ el seu numerari.
Sols l'advocat i el notari
eren els seus confidents,
i voltat de plets pendants,
no menjant per enriquir-se,
sol com un gos va morir-se
amb gran gust dels seus parents.

En Pau, que sols posseïa
el pobre jaç en què jeia,
treballant sempre somreïa
i cantava tot el dia.
Menjava allò que podia,
mercès a un migrat jornal:
mai a ningú va fer mal;
i ben tranquil de consciència
va anâ a acabar l'existència
en un recó d'hospital.

Qui en les seves ambicions
sigui extremat insaciable,

viurà com un miserable
per més que compti amb millions.
Tingues, doncs, sempre present
eixa veritat que et dic:
«En el món serà el més ric
qui amb més poc visqui content».

R. O. K.

JEROGLIFIC

1 na V gada E n
2 qu ^{Ee}   ven
i el 3er va bre

ELS DOS CAÇADORS

CONTE VELL

Una vegada eren dos caçadors que
anaven de camí. Arribà la nit, i com

que tenien molta fam, entraren a una masia i demanaren sopar.

La mestressa els digué que, com que eren molt pobres, sols tenien tres ous i un mos de pa.

Llavors un dels caçadors diu:

—Aquest tres ous per a mi; ara, company, escolliu entre el que us queda.

—¿Com voleu que esculli si solament em queda aquest tros de pa?—respongué l'altre.

—Doncs, escolliu entre menjar-lo... o deixar-lo.

Per la traducció i adaptació,

XAVIER ROURA ROSÉS

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

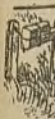
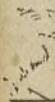
A la conversa: «Estam».

Al jeroglífic: «Cuca de llum».

Al logogrif numèric: «Albert».

A la frase feta: «Sortir-ne amb les mans al cap».

A la xarada: «Adela».

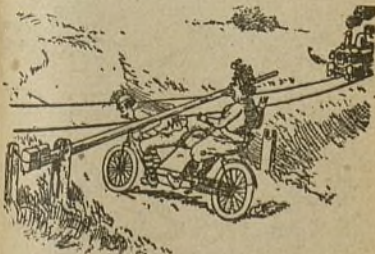

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

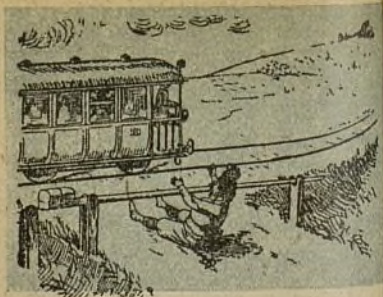
La barrera móvil

Veient un pas a nivell

de pressa vol travessar.

Sa muller cau endarrera

i a peu se n'ha de tornar.

El dir
prés d'es
guir els